

Книзі.UA – 100!

57

5 червня програма Книга.UA всоте вийшла в ефір Першого Національного. Наша розмова з її ведучою Мариною БОНДАРЕНКО.

– Пані Марино, коли ваша програма стартувала в ефірі Першого Національного три роки тому, ви ставили перед собою і своєю творчою групою певні завдання. Чи змінилися вони сьогодні, після цих 100 випусків?

– Ми завжди чітко усвідомлювали, що головне – це популяризація української книги і читання в нашій державі. І творча група програми докладала всіх зусиль, аби робити це професійно й цікаво для глядача. З гордістю завважу, що Перший Національний сьогодні – єдиний національний телеканал, який має свою програму про книжки, тих, хто їх пише, для тих, хто їх любить.

– Отже, 100 випусків, три роки в ефірі... Можливо, полічили, скільки було гостей, тем, книжок, подій?

– Я, вочевидь, погарячкувала, коли в передостанній програмі пообіцяла, що на честь 100-го випуску «Книги.UA» ми покажемо все найцікавіше за минулий телесезон. З'ясувалося, зробити це вкрай складно! Бо ж як втиснути у півгодинний ефір рік літературного життя країни?! А як обчислити всі емоції, враження за три роки роботи?! Арифметика тут безсила.

– Якою має бути книжка, автор, щоб потрапити до програми? Які критерії відбору матеріалу?

– Нічого нового в журналістиці вам не відкрию. Автор має бути хед-лайнером, книжка – подією. Як, скажімо, Василь Шкляр і його «Чорний ворон» або Окса-

на Забужко та її «Музей покинутих секретів». Головні герої – українські автори та їхні твори, але ми із задоволенням розповідаємо і про зарубіжних гостей. От нещодавно вперше в Україну приїздили автори світових бестселерів Януш Вишневський і Бернар Вербер, вкотре ми зустрілись із Гришковцем і Прилепіним. Знаєте, ми вважаємо свою роботу великим привілеєм, адже маємо можливість зустрічатися з розумними, енергетично потужними, надзвичайно цікавими людьми. Тими, хто і є справжньою елітою.

– Можете змалювати умовний портрет вашого глядача? Звісно, його внутрішнього світу.

– Я вже колись про це казала. Мені здається, що ця формула – вона ідеальна, тому я її весь час повторюю. Наш колега Олександр Гордон, коли починає свою програму «Закритий показ», нагадує: його програма для «широкого й глибокого глядача». Я щиро сподіваюся, що «Книга.UA» – це програма не лише для широкого глядача, а й для глибокого. Для того, хто має генетичну звичку читати.

– Ось, до речі, з приводу читання в Україні нині існує думка, що читають тільки школярі та студенти, котрим це задають. Як, вважаєте, можна зацікавити людей читанням?

– Із цим запитанням я колись звернулася до Ліни Костенко. Знаєте, що відповіла Велика Поетеса?! Вона сказала: «Нікого не треба примушувати читати. Нехай не

читають – гірше для них. І не треба боятися, що книга зникне, адже людство ніколи не відмовиться від того, що воно любило в собі».

– І все ж як зробити книжку модною?

– Українська книга – модна. Українська сучасна література – потужна, нічим не поступається європейській. Але знають про це, на жаль, лише ті, хто книжкою цікавляться. Тому українська книга має бути нав'язливою. Чому в Москві з ночі шикуються черги під книгарнями, аби купити новий роман Пелевіна, або в Токіо за тиждень розкуповують понад мільйон примірників «1Q84» Мураками? Тому що, навіть попри одіозність імен, довкола їхніх нових творів розгортається колосальна промокампанія! Навіть коли президент Росії Дмитро Медведєв в інтерв'ю журналістам розповідає, що читає Пелевіна, хіба це не піар автору?! Але я переконана: популяризація книжки, української книжки – це справа не тільки письменників і видавництва, а й держави. Культура має стати пріоритетом державної політики.

– Чи не боїтеся, що теми для програм скінчаться?

– Цікаве не може закінчитися... Тому наша група налаштована на те, що зустрінеється зі своїм глядачем в ефірі Першого Національного в новому телесезоні. Принагідно бажаю всім щасливого літа та гарних книжок!